

Zonder enthousiastelingen geen vereniging

Het is geen kip-of-eikwestie: de vrijwilliger was er eerder dan enige vereniging. Of je nu baseballt, volleybalt, hockeyt of damt: de sportvereniging kan niet zonder de onbetaalbare en onbetaalde vrijwilliger.

Van jongs af aan is hij of zij vaak betrokken bij het verenigingsleven. Zo hebben veel verenigingen zich al verjongd doordat de functie van vader op zoon werd doorgegeven.

In Hillegom is het verenigingsleven in alle facetten van het dagelijks leven doorgedrongen. Van muziekkorps tot toneelvereniging, van zwemclub tot postduivenhouderij. Laatst bij de SamenLoop voor Hoop van het KWF op het terrein van Copex waren honderden met de organisatie bezig: van in herkenbare T-shirts geklede horecamedewerkers tot parkeerwachters in hun fluorescerende hesjes.

Meestal is bij deze mensen geen sprake van chaerofobie. Zij lopen er echt niet bij als levensmoeë van-negen-tot-vijftypes, die na commissievergaderingen cito presto naar huis hollen.

Het jongste tijdbestedingsonderzoek van het Sociaal en Cultureel Planbureau laat zien dat nog steeds een derde van de Nederlandse bevolking aan vrijwilligerswerk doet. Voor de aartspessimisten is er nog wel een zorgelijke ontwikkeling te ontdekken: op een totaal van twee uur die de gemiddelde Nederlander (inderdaad is de vrijwilliger van beiderlei kunne) per week daaraan besteedt, is in vijf jaar tijd de inzet zes minuten teruggelopen.

Een voorbeeld van een nog immer bloeiende vereniging met duizenden vrijwilligers is de in 1909 opgerichte Koninklijke Vereniging De Friesche Elf Steden, met als doel de Friese schaatssport te promoten en zo mogelijk jaarlijks een Elfstedentocht te organiseren.

De score lijkt minimaal: in bijna een eeuw vijftien tochten. Desalniettemin zijn er duizenden vrijwilligers actief binnen deze vereniging, vooral om de ledenadministratie bij te houden. Jaarlijks dienen gegevens geüpdatet te worden. Het zijn immers alleen de leden die een startbewijs kunnen ontvangen. Toen in 1985 sinds jaren weer een tocht gereden kon worden, telde de vereniging 20.000 leden. Dat overtrof de 16.000 beschikbare plaatsen. Omdat veel oudere leden niet meer wilden of konden schaatsen was dat geen onoverkomelijk probleem.

Na de eerstvolgende en meest recente tocht in 1997 leidde het echter wel tot heftige taferelen. Wie had meer recht op de felbegeerde deelname? De langst ingeschreven leden of de jonge schaatsters met hun niet-aflatende prestatiedrang? De oplossing: een lid dat in oktober aanvoelde dat hij/zij de komende winter niet zou kunnen schaatsen, mocht zijn startrecht beschikbaar stellen.

De vereniging verlootte dit recht vervolgens onder potentiële nieuwkomers, die natuurlijk ook weer allemaal geadministreerd moesten worden. De ingelote persoon werd dan lid met startkans. Het lidmaatschap met startrecht is voorbehouden aan degene die sowieso wil schaatsen.

Ook de geïllumineerde koek-en-zopiekraampjes waar men o.a. ham-kaaspannenkoeken, groentesoep, knäckebrödcroustons en glühwein kon krijgen, waren bemand door bovenste beste volontairs.

Welbeschouwd kun je concluderen, dat er heden ten dage zonder Harddraverijvereniging Hillegom en Omstreken überhaupt geen sprake kan zijn van een Groot Hillegoms Dictee.

PS Het vrijwilliger-zijn staat ook interessant op je cv: of je nu secretaris, penningmeester, kantine medewerker, adjunct-archivaris, commissielid of manusje-van-alles bent.